

EI NÄHDÄ METSÄÄ PUILTA

L. Martov lausui elokuun 4 päivänä Neuvostojen TpKK:n istunnossa (siteeraamme „Novaja Zhizn” lehden selostuksen mukaan), että „Tseretelin arvostelu on liian lievää”, että „hallitus ei anna vastaiskua sotilaspiirien keskuudessa ilmeneville vastavallankumouksellisille yrityksille” ja että „meidän tavoitteisiimme ei kuulu nykyisen hallituksen kukistaminen eikä luottamuksen horjuttaminen siihen”... „Reaalinen voimasuhde”, Martov jatkaa, „ei anna nyt aihetta vaatia vallan siirtämistä Neuvostoille. Se voisi tulla kysymykseen ainoastaan kansalais sodan kulussa, joka ei nyt ole sallittavaa”. „Emme aio kukistaa hallitusta”, Martov lopettaa, „mutta meidän on osoitettava sille, että maassa on muitakin voimia kuin kadetit ja sotilaspiirit. Niitä ovat vallankumouksellisen demokratian voimat, ja niihin täytyy Väliaikaisen hallituksen nojautua”.

Tämä on erittäin merkillepantavaa Martovin järkeilyä, johon kannattaa syventyä kaikella tarkkaavaisuudella. Merkillepantavaa se on siksi, että siinä toistuvat tavattoman selväpiirteisinä kaikkein levinneimmät, vahingollisimmat, vaarallisimmat pikkuporvarillisten joukkojen poliittiset erehdykset, niiden tyypillisimmät ennakkoluulot. Näiden joukkojen kaikista edustajista lienee Martov lehtimiehenä „vasemmistolaisimpia”, vallankumouksellisimpia, valvutuneimpia ja taitavimpia. Nimenomaan sen vuoksi on hyödyllisempää eritellä juuri hänen järkeilyjään kuin jonkin tyhjällä sanasikermällä keimailevan Tshernovin tai kovakalloisen Tseretelin y.m.s. järkeilyjä. Eritellessämme Martovin lausuntoja tulemme erittelemään sitä, mikä on nykyään pikkuporvariston aatteissa järjellisintä.

Erittäin luonteenomaista on ennen muuta Martovin horjahtelu kysymyksessä vallan siirtämisestä Neuvostoille. Heinäkuun 4 päivään saakka Martov *vastusti* tätä tunnusta. Heinäkuun 4 päivän jälkeen hän oli sen *puolesta*. Elokuun alussa hän oli jälleen vastaan, ja pankaa merkille, kuinka pöyristyttävän epäloogillisia, kuinka lystikkäitä marxilaisuuden näkökulmasta katsottuna ovat hänen perustelunsa. Hän vastustaa, sillä „reaalinen voimasuhde ei anna nyt aihetta vaatia vallan siirtämistä Neuvostoille. Se voisi tulla kysymykseen ainoastaan kansalaissodan kullussa, joka ei nyt ole sallittavaa”.

On siinä sotkia kerrakseen. Siis ennen heinäkuun 4 päivää sellainen vallan siirtäminen oli mahdollista *ilman* kansalaissotaa (pyhä totuus!), mutta nimenomaan silloin Martov *vastusti* siirtämistä... Toiseksi ilmenee, että muka heinäkuun 4 päivän jälkeen, jolloin Martov kannatti vallan siirtämistä Neuvostoille, sellainen siirtäminen oli mahdollista ilman kansalaissotaa: tämä on ilmeinen, huutava, tosiasiallinen valhe, sillä nimenomaan heinäkuun 5 päivän vastaisena yönä bonapartistit marssivat Pietariin vastavallankumouksellista sotaväkeä kadettien tukiessa heitä sekä Tshernovien ja Tseretelien suorittaessa lakeijanpalvelusta. Vallan ottaminen rauhallista tietä olisi niissä olosuhteissa ollut sula mahdottomuus.

Ja vihdoin, kolmanneksi, Martovin puheista ilmenee, että marxilaisella tai vaikkapa vain tavallisella vallankumouksellisella demokraatilla oli muka oikeus luopua kansan etua ja vallankumouksen etua oikealla tavalla ilmaisevasta tunnuksesta sillä perusteella, että tuo tunnus olisi voinut toteutua „ainoastaan kansalaissodan kullussa”... Tämähän on jo ilmeistä järjettömyyttä, selvää kieltäytymistä kaikinlaisesta luokkataistelusta, kaikkinaisesta vallankumouksesta. Sillä kukapa ei tietäisi, että maailman kaikkien vallankumousten historia osoittaa meille ei suinkaan satunnaista muutosta, vaan luokkataistelun väistämättömän muuttumisen kansalaissodaksi. Kukapa ei tietäisi, että juuri heinäkuun 4 päivän *jälkeen* me havaitsemme kansalaissodan alkavan Venäjällä vastavallankumouksellisen porvariston taholta, näemme rykmenttien aseistariisumisen, telotukset rintamalla, bolshevikkien murhat. Kansalaissota nähkääs „ei ole sallittavaa” vallankumoukselliselle demokratialle juuri silloin, kun tapahtumien kehityskulku on

rautaisella välttämättömyydellä johtanut siihen, että vastavallankumouksellinen porvaristo on aloittanut sellaisen sodan.

Martov on sotkeutunut mitä uskomattomimmalla, hassunkurisimmalla, auttamattomimmalla tavalla.

Selvitellessämme hänen aikaansaamaansa sekasotkia on sanottava:

Nimenomaan ennen heinäkuun 4 päivää tunnus kaiken vallan siirtämisestä kyseessä oleville, silloisille Neuvostoilta oli ainoa oikea tunnus. Silloin se oli mahdollista rauhallisoin keinoin, ilman kansalaissotaa, koska silloin ei vielä suoritettu joukkoihin kohdistettuja, kansaan kohdistettuja järjestelmällisiä väkivallantekoja, jotka otettiin käytäntöön heinäkuun 4 päivän jälkeen. Silloin tämä turvasi koko vallankumouksen rauhallisen kehittymisen edelleen ja muun muassa sen mahdollisuuden, että Neuvostojen *sisällä* tapahtuva luokkien ja puolueiden välinen taistelu olisi voinut rauhallisesti laantua.

Heinäkuun 4 päivän jälkeen vallan siirtäminen Neuvostoilta kävi mahdottomaksi ilman kansalaissotaa, koska valta siirtyi heinäkuun 4—5 päivänä kadettien ja mustasotnialaisten tukemalle bonapartistiselle sotilasklikille. Tästä seuraa, että kaikkien marxilaisten, kaikkien vallankumouksellisen proletariaatin kannattajain, kaikkien rehellisten vallankumouksellisten demokraattien *täytyy* nyt selittää työläisille ja talonpojille tilanteen perin pohjoinen muuttuminen, joka edellyttää toista tietä vallan siirtämiseen proletaareille ja puoliproletaareille.

Martov ei esittänyt perusteluja sen „ajatuksensa” tueksi, että „nyt” kansalaissota ei ole sallittavaa, eikä sen lausuntoja tueksi, että hänen tavoitteisiinsa „ei kuulu nykyisen hallituksen kukistaminen”. Ilman motivointia hänen mielipiteensä, varsinkin puolustuskantalaisten kokouksessa julkilausuttuna, haiskahtaa varmasti puolustuskantalaiselta perustelulta: sisäinen kansalaissota ei nähkääs ole sallittavaa, nyt uhkaa ulkoinen vihollinen.

Emme tiedä, olisiko Martov rohjennut esittää tällaisen perustelun avoimesti. Pikkuporvariston joukossa tämä perustelu on ahkerimmin käytettyjä. Ja tietenkin tämä perustelu on kaikkein typerimpiä. Porvaristo ei pelännyt vallankumousta eikä kansalaissotaa sellaisina ajankohdina, jolloin ulkopuolinen vihollinen oli uhkaamassa, ei

syyskuussa 1870 Ranskassa eikä myöskään helmikuussa 1917 Venäjällä. Porvaristo ei pelännyt anastaa valtaa käsiinsä kansalaissodan hinnalla sellaisina hetkinä, jolloin ulkoinen vihollinen uhkasi. Ja yhtä vähän on vallankumouksellinen proletariaatti piittaava tästä valehtelijain ja porvariston lakeijain „perustelusta”.

* * *

Eräs huutavimpia teoreettisia virheitä, jonka Martov tekee ja joka myös on erittäin tyypillinen pikkuporvariston koko poliittiselle aatepiirille, on tsaristisen ja ylipäänsä monarkistisen vastavallankumouksen sekoittaminen porvarilliseen vastavallankumoukseen. Juuri tämä erikoislaatuinen ahdaskatseisuus tai erikoislaatuinen tylsyys on ominaista pikkuporvarilliselle demokraatille, joka ei voi riistäytyä vapaaksi taloudellisesta, poliittisesta ja aatteellisesta riippuvaisuussuhteestaan porvaristoon, vaan luovuttaa sille etusijan, näkee siinä „ihanteen”, uskoo sen kirkumisiin „oikealta tulevan vastavallankumouksen” vaarasta.

Martov ilmensi tätä pikkuporvariston aatepiiriä tai oikeammin tätä pikkuporvariston ajatuksen rujoutta lausueissaan puheessaan: „Vastapainoksi siihen (hallitukseen) oikealta kohdistettuun painostukseen meidän on saatava aikaan vastapainostus”.

Tässä nähdään malliesimerkki poroporvarillisesta herkäuskoisuudesta ja luokkataistelun unohtamisesta. Hallitusta pidetään eräänlaisena luokkien ja puolueiden yläpuolella olevana laitoksena, sitä vain „painostetaan” liian kovin oikealta, pitää painostaa voimakkaammin vasemmalta. Oo sitä rikkiviisautta, se on Louis Blancin, Tshernovin, Tseretelin ja koko tuon halveksittavan veljeskunnan arvon mukaista. Ja kuinka äärettömän edullista tuo poroporvarillinen viisaus onkaan bonapartisteille, kuinka heidän tekeekään mieli esittää asia „typerille musikoille” nimenomaan sellaisessa valossa, että muka nykyinen hallitus kamppailee sekä vasemmalla että oikealla, yksinomaan äärimmäisyyksiä vastaan, toteuttaen aitoa valtakunnallisuuden henkeä, harjoittaen käytännössä aitoa kansanvaltaisuutta, vaikka todellisuudessa juuri tämä bonapartistinen hallitus on vastavallankumouksellisen porvariston hallitus.

Porvaristolle on edullista (ja herruutensa ikuistamiseksi välttämätöntäkin) pettää kansaa esittämällä asia siinä muodossa, että porvaristo muka edustaa „vallankumousta yleensä, kun taas oikealta, tsaarintaholta, uhkaa vastavallankumous”. Vain Danien ja Tseretelien äärettömän tylsyyden, Tshernovien ja Avksentjevien äärettömän omahyväisyyden varassa tämä pikkuporvariston elinehtojen elättämä aate pysyy hengissä yleensä „vallankumouksellisen demokratian” keskuudessa.

Mutta jokaisen, joka on edes jotakin oppinut historiasta tai Marxin opista, on pakko tunnustaa, että poliittisen analyysin kulmakiveksi on otettava kysymys *luokista*: minkä luokan vallankumouksesta on puhe? Entä vastavallankumous, minkä luokan se on?

Ranskan historia näyttää meille, että bonapartistien vastavallankumous kasvoi XVIII vuosisadan lopulla (ja sitten toistamiseen vuosiin 1848—1852 mennessä) vastavallankumouksellisen porvariston maaperässä raivaten vuorostaan tietä legitiimimonarkian palauttamiselle. Bonapartismi on hallitusmuoto, joka kasvaa porvariston vastavallankumouksellisuudesta demokraattisten uudistusten ja demokraattisen vallankumouksen oloissa.

Täytyy ummistaa silmänsä tahallaan ollakseen näkemättä, kuinka bonapartismi kasvaa Venäjällä aivan silmiemme nähden hyvin samankaltaisissa olosuhteissa. Tsaristinen vastavallankumous on nykyään aivan mitätön, sillä ei ole rahtuakaan poliittista merkitystä, se ei näyttele minkäänlaista poliittista osaa. Veijarit työntävät tsaristisen vastavallankumouksen variksenpelätintä tahallaan etualalle ja paisuttelevat sitä pelotellakseen hölmöjä, kestitäkseen poroporvareita poliittisella sensaatiolla, vetääkseen kansan huomion pois todellisesta uhkaavasta vastavallankumouksesta. Ei voi nauramatta lukea jonkun Zarudnyin järkeilyä, kun tämä yrittää puntaroida jonkin takapihaliittolaisen „Svjataja Rusj'in” vastavallankumouksellista merkitystä, mutta „ei huomaa”, mikä vastavallankumouksellinen merkitys on kadetti puolueen nimeä kantavalla koko Venäjän porvariston liitolla.

Kadetti puolue on porvarillisen vastavallankumouksen poliittinen päävoima Venäjällä. Tämä voima on kerännyt oivallisesti ympärilleen kaikki mustasotniaiset niin vaa-leissa kuin myös (mikä on vielä tärkeämpää) sotilas- ja

siviilihallintokoneistossa sekä lehdistön valhe-, parjaus- ja vainokampanjassa, joka suuntautuu aluksi bolshevikkeja, s.o. vallankumouksellisen proletariaatin puoluetta vastaan ja sitten Neuvostoja vastaan.

Nykyinen hallitus toteuttaa vähitellen, mutta horjumatta juuri sitä politiikkaa, jota kadetti puolue on saarnannut ja valmistellut järjestelmällisesti vuoden 1917 maaliskuusta lähtien. Imperialistisen sodan uudistaminen ja pitkittäminen, rauhantekoa koskevan „lörpöttelyn” lopettaminen, ministerien oikeuksien laajentaminen niin, että he voivat lakkauttaa sanomalehtiä, sitten kieltää edustajakokouksia, sitten toimeenpanna vangitsemisia ja karkotuksia, kuolemanrangaistuksen palauttaminen, teloitukset rintamalla, työläisten ja vallankumouksellisten rykmenttien aseistariisuminen, pääkaupungin täyttämisen vastavallankumouksellisella sotaväellä, talonpoikien vangitsemisten ja vainoamisten alullepano omavaltaiisten „anastusten” takia, tehtaitten pysäyttäminen ja työnsulut — siinä vielä sangen vaillinainen luettelo toimenpiteistä, jotka antavat päivänselvän kuvan bonapartisin porvarillisesta vastavallankumouksesta.

Entä Perustavan kokouksen koollekutsumisen lykkääminen ja bonapartistisen politiikan „kruunajaiset” Moskovassa „Säätökokouksessa”, tämä siirtymisaskel kohti Perustavan kokouksen lykkäämistä sodan loppuun saakka? Eikö tämä jo ole bonapartistisen politiikan helmi? Ja Martov ei näe, missä on porvarillisen vastavallankumouksen päämaja... Totisesti — ei nähdä metsää puilta.

* * *

Miten äärettömän inhottavaa lakeijan osaa esittikään Neuvostojen TPKK, t.s. siellä valta-asemassa olevat eserrät ja menshevikit, Perustavan kokouksen koollekutsumisen lykkäämishankkeessa! Kadetit määräsivät sävyn, antoivat lykkäysajatuksen, aloittivat kampanjan lehdistössä, sysäsivät etualalle *kasakkain edustajakokouksen* vaatien Perustavan kokouksen lykkäämistä. (Kasakkain edustajakokous! Kuinka nyt Lieberit, Avksentjevit, Tshernovit ja Tseretelit olisivat voineet olla suorittamatta lakeijanpalvelustaan!) Eserrät ja menshevikit kiiruhtivat kuin kukkopojat kadet-

tien perässä, ryömivät kuin koira kuullessaan isäntänsä vihellyksen, isäntänsä ruoskaa peläten.

TpKK:n Toimikunta, sen sijaan että olisi esittänyt kansalle yksinkertaisen yhteenvedon asi tiedoista, jotka osoittavat, kuinka julkeasti, kuinka häpeämättömästi kadetit ovat pitkittäneet ja jarruttaneet maaliskuusta asti Perustavan kokouksen koollekutsumista, sen sijaan että olisi paljastanut valheelliset verukkeet ja vakuutukset, että muka Perustavan kokouksen koollekutsuminen määräajaksi on mahdotonta; kaiken tämän asemesta TpKK:n Toimikunta heitti kiireesti pois „epäilykset”, joita jopa Dan (jopa Dan!) esitti, ja lähetti tämän lakeijakollegion puolesta kaksi lakeijaa, Bramsonin ja Bronzovin, viemään Väliaikaiselle hallitukselle raporttia siitä, että „Perustavan kokouksen vaalit on välttämättä lykättävä lokakuun 28—29 päivään”... Suurenmoinen johdanto bonapartistien kruunaukselle Moskovassa Säätykokouksen toimesta. Niiden, jotka eivät ole kokonaan vajonneet kataluuteen, on kokoonnuttava yhteen vallankumouksellisen proletariaatin puolueen ympärille. Ilman sen voittoa kansa *ei tule saamaan* rauhaa, talonpojat maata, työläiset ja kaikki työtätekevät leipää.

„Proletari” № 6,
syyskuun 1 (elokuun 19) pnä 1917
Allekirjoitus: N. K a r p o v

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan